

– A papucsai – sipított csúfondárosan. – Itt vannak, vigye őket, nehogy fölfázzon útközben!

Krausz vissza se jött a szobába, hogy elköszönjön, az udvaron ment hátra, a szállására. Azt meg, hogy Horkai hogyan tűnt el, Béla észre se vette. Amikor körülnézett, már egyedül volt. A nyitva maradt ajtón kellemetlen, éles hideg csapott be a szobába. Áthasította a cigaretta, a pálinka s az olajos padló váróte-rembüzét. Vacogni kezdett, olyan hirtelen, gyerekes buzgalommal, hogy a foga is belekoccant. Be kéne csukni az ajtót, gondolta, de nem volt ereje, hogy elmozduljon a helyéről. Az ablaknál állt, homlokát a hideg üvegnek dütötte. Tekintetében mohón, kétségbeesetten horpadt bele az utca képe.

Csalódottan nézett Savoó után, azt remélte, lesz annyi bátorsága, és ellenszegül Krausznak, hazamegy

előbb, s nem araszol végig az utcán ilyen állapotban, nem ül oda a tanácsháza elé, megvárni, amíg a tanácselnök, a részeges Tarkó előtántorog valamelyik hegybéli borpincéből, de hát nem, semmi szégyenérzet se maradt benne, talán egyenesen örült neki, hogy az egész falu szeme elé tárhatja, mit csináltak vele idebent. Ha szánalmat, könyörületet remélt, rosszul számított.

Odakint már megindult az élet, kerekek nyikorogtak az álmos derengés mögött, kasza-kapa koccant. Látni lehetett a lovakat, a szekereket s a gyalogosokat, ahogy félig-meddig kibontakozva a hajnal párójából a mezőre igyekeznek. Indult mindenki a maga dolga után, kukoricát kapálni, sarjút kaszálni, vagy éppen vasúti egyenruhába bújva szolgálattevésre. Savoóhoz egyikük se szólt. Elmentek mellette, mintha észre se vették volna, mintha nem is létezne, lidérces álomkép volna csupán.

SZENTI ERNŐ

A szürrealista szerint

*Ez az árokparthoz szokott csönd
soha nem akart többet a legkevesebbnél.
A szürrealista emlékezete szerint
a sivatag tűnt el a homokszemben.*

*A helyét soha el nem hagyó
a rosszat, a helyéhez hű a jót kapta.
Mutogatós faágak, öntőformából
kiemelt égbolt, életképes mondatszakadék.*

*Úgy hagyott maga után kettős nyomot,
hogy se előtte, se utána meg se moccant.
Reklámtábla alatt szobányira szűkült magány.
Lezser félelem, szabadnapos szorongás.*

Egyforma arcok

*Miként az egykor viruló
eszmék elmeszesedett érfala.
Miként a kisfiús arcú igazság.
Miként a tekintélyét kockára tevő égbolt.*

*Együtt zuhant a könnyű a súlyossal.
Egy csónakban a karót és a fülét hegyező.
Zörög, zötyög a közhely szekere,
tengelyig süppedt a sárba az igazság hintaja.*

*Azt és annyit, amennyit huszonnégy
óra alatt kifogalmaz magából az élet.
Rövid lejáratú tagadás, hited tilosba tévedt.
Mondd, a sok-sok egyforma arc közül melyik a tied?*